

Γεώργιος Δέρπαπας

Ζωγραφική

Προβολή φωτεινών εικόνων με σχόλια Ήλίας Πετρόπουλου

Τετάρτη 26 Μαρτίου 1969, ώρα 8.30 μ. μ.

Ίνστιτούτο Goethe Ἀθηνῶν

Φειδίου 14-16, 1ος ὄροφος

Georgios Derpapas

Bilder

Vorführung von Lichtbildern mit Kommentaren von Ilias Petropoulos

Mittwoch, 26. März 1969, 20.30 Uhr

Goethe - Institut Athen

Phidiou 14-16, 1. Stock

Πάνε κάμποσοι αιώνες πού ὁ Ἱερώνυμος Μπὸς ἔκανε τὴν πραγματικότητα διάσταση τοῦ «πλάσμα-
τος» (Fiction), μὲ μιὰ τροποποίηση φανταστικὴ τοῦ πραγματικοῦ. Περίφημος ἀντίποδας τῶν νέων
καιρῶν—ἀπ' τὴν περιοχὴ τῆς λογοτεχνίας—ὁ Ἰούλιος Βέρν: ἐδῶ τὸ πλάσματικὸ θὰ γίνῃ διάσταση
τῆς πραγματικότητος. Ὁ εἰκοστός μας αἰώνας ἔχει δημιουργήσει ἕναν ψυχισμό πού βασιτέται γερὰ
κι' ἀπ' τὶς δυὸ αὐτὲς καταστάσεις. Ἐνδιάμεσα φωτίζει μὲ μοναδικὴν ἔνταση τὴν ὄλη ἐξέλιξη ὁ Οὐίλ-
λιαμ Μπλαίηκ. Ἔτσι, βρισκόμαστε στὸ ρεῦμα τοῦ μαγισμοῦ καὶ τοῦ «ἄγριου», πού ὀλοένα κερδίζουν
τὸ πραγματικὸ καὶ ὀλοένα κερδίζονται ἀπ' αὐτὸ μὲ τὰ ἐπιστημονικὰ θαύματα καὶ ἀδιέξοδα. Τὸ irra-
tionnel στοιχεῖο, πού ποικιλότροπα κυριαρχεῖ στὴν τέχνη τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα, συναντιέται τραγικὰ
μὲ τὴν νεώτερη Φυσικὴ καὶ καθορίζει τρομερὰ τὴν ἀπέραντη τύχη μας.

Ὁ πλούσιος σὲ τάλαντο Γ. Δέρπαπας, γνήσιος καὶ προσωπικὰ δημιουργικὸς, ἀπὸ τοὺς λίγους, ἐλά-
χιστους ἀλήθεια, τῆς νέας γενεᾶς τῶν ζωγράφων μας, ἐξαπολύει μέσ' στὸ πνεῦμα τῶν νέων καιρῶν τὸ
ὑποστατικὸ του ἐρώτημα: πρὸς τὴ λατρεία τοῦ Σατανᾶ ἢ πρὸς τὴ μεριά τῆς θεότητος; Στὴν πρώτη φά-
ση τῆς ζωγραφικῆς του μπορεῖ νὰ διαπιστώσῃ κανεὶς μιὰν ἐρεθιστικὴν δαιμονοπληξίαν. Στὴ δεύ-
τερη φάση τῆς ὅμως κυκλοφορεῖ καθαρὰ τὸ μήνυμα λυτρωτικῆς ὁρμῆς πρὸς τ' ἀπάνω, πρὸς τὴ γαλήνια δι-
καίωση τοῦ ἰσόρροπου προσώπου. Καὶ βέβαια μὲ πολλὴ μάχη. Ἄλλωστε, ὁ μηχανισμὸς μιᾶς τμηματι-
κῆς λογικῆς, πού συρράπτεται σὲ ὁράματα, γέννημα καὶ στὸν Γ. Δέρπαπα τῶν συρρεαλιστικῶν καὶ ἄλ-
λων ἐπαναστατικῶν ἐπιδράσεων, στὴ δεύτερη φάση κάνει τὶς ἀνθρώπινες φιγοῦρες ἀληθινὰς εὐλάβειες,
τὰ πληθωρικὰ σύμβολα τῶν ἐρπετῶν, τῶν πουλιῶν, τῶν πολυτίμων ψαριῶν, τῶν ἀναυδῶν ἀντικειμένων
καὶ μικροαντικειμένων, λιγότερα, σὰν εὐγενικοὺς καὶ θλιμμένους καπνοὺς τῆς μάχης του, τὴ μυθολο-
γικὴ του φύση ἡρεμὴ καὶ νοσταλγικὴ. Σιγὰ - σιγὰ σταυρώνεται ὁ ἄνθρωπος στὸ Διχασμὸ καὶ πὶὸ σιγὰ
ἀκόμη μπορεῖ νὰ τὸν ξεπεράσῃ. Τὸ ζήτημα εἶναι νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν καρδιά. Ν' ἀποκαλύψῃ τὴν ἄ-
για τῆς ἐλευθερίας.

Καὶ θᾶθελα νὰ θυμίσω τὴν κινέζικη παροιμία: «Τὸ πνεῦμα κάνει περισσότερο δρόμο ἀπ' τὴν καρδιά,
πηγαίνει ὅμως λιγότερο μακρὰ». Χωρὶς ἀμφιβολία, ὁ Γ. Δέρπαπας ἔχει τὸ δῶρο τῆς φύσεως πού ἐπιτρέ-
πει τὰ αἰνίγματα καὶ τὴν πρώτην ὠραιότητα, βγαλμένη μέσ' ἀπ' τὴν καρδιά καὶ τὴ βαθύτατη συντριβή.